

zijne philologische werken en zijne gedichten, die natuurlijk in de taal van Latium geschreven waren.

Hij leefde van 1680—1746, werd in 1702, dus op 22 jarigen leeftijd hier Hoogleraar; uit een gedicht van G. Hornius (1) blijkt, dat hij 17 Juli 1702 zijn ambt aanvaardde. Hij bekleedde deze betrekking tot 1716 (2) en vertrok toen naar Utrecht, waar hij tot zijn dood kanunnik bij het kapittel van St. Maria bleef. Met de grootste geleerden en dichters dier dagen stond hij in nauwe betrekking en hield hij briefwisseling, en Burman, de oude, noemde hem zelfs een schitterend licht aan den hemel der poëzie.

Dat hij ook de poëzie der ouden liefhad, bleek niet alleen uit zijne keurige navolging hunner gedichten, maar ook uit het feest, dat hij jaarlijks met zijne geleerde Rotterdamsche vrienden op den geboortedag van Vergilius vierde.

Van zijne uitgaven der ouden zijn die van Ennius en van Vibius Sequester vermeldenswaard (3).

Dat hij inderdaad een zoetvloeiend Latijnsch dichter

(1) G. Hornii, Poëmata. Rott. 1717. p. 72.

(2) Van der Aa laat hem reeds in 1708 naar Utrecht vertrekken (slechts dezen keer wijs ik opzettelijk op de vele onnauwkeurigheden in dit overigens verdienstelijke werk), maar het door mij opgegeven jaartal is juist, omdat zijn naam in den NW. van 1716 nog onder die der Professoren voorkomt, doch in 1717 verdwenen is. Reeds in 1716 wordt echter geen woonplaats meer van hem opgegeven: vroeger woonde hij op de Hoogstraat, later op de Kipstraat (1709) en eindelijk (1710) op de Groote Markt.

(3) Q. Ennii fragmenta ab Hieron. Columna (den man, wiens roem Merula tot bedrog bracht) conquista, disposita et explicata cet. Amstelod., ex. offic. Wetsteniana, 1707; en Vibii Seq. De flum. font. lacub. nemor. palud. mont. gent. quorum apud poetas mentio fit. Rotterodami A. Willis, 1711. Zie verder over hem Saxe, Onom. ps. VI p. 114 en Peerlkamp, De vita doctrina et facultate Nederlandorum, ed. alt. p. 492.